

25 Απριλίου 2014

«Με λένε Ραφαήλ... Θυμήσου, κάποια στιγμή θα με χρειαστείς!»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Με μεγάλη συγκίνηση αλλά και λαχτάρα, αξιώνομαι κι' εγώ, ύστερα από δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια, να μοιραστώ με όλους τους χριστιανούς αδελφούς μου, το Μέγα Θαύμα που έκανε και στη δική μου οικογένεια ο Άγιος Ραφαήλ.

Από το γάμο μας έχουμε αποκτήσει τρεις γιούς. Ο τρίτος γιος μας, γεννήθηκε πρόωρα, τον Οκτώβριο του 1994, στις τριάντα εβδομάδες κύησης. Παρέμεινε για αρκετό χρονικό διάστημα σε θερμοκοιτίδα, παρόλ' αυτά, κατάφερε να ανταπεξέλθει και να μεγαλώσει σαν φυσιολογικό μωρό. Εμείς χαιρόμασταν την οικογένειά μας και τίποτε δεν φαινόταν να σκιάζει την ευτυχία μας.

Όπως κάθε καλοκαίρι, έτσι και το καλοκαίρι του 1994 (πριν δεκαοκτώ χρόνια) περνούσαμε ξέγνοιαστα τις διακοπές μας στο σπίτι μας, στο νησί. Ένα μεσημέρι λοιπόν, αφού ξεφύλλισα ένα εβδομαδιαίο περιοδικό και έλυσα γρίφους και σταυρόλεξα, αποκοιμήθηκα. Τότε είδα ένα παράξενο όνειρο: Έναν καλόγερο με γκρι σκούρα ράσα, με μυτερή καλοσχηματισμένη γενειάδα, μετρίου αναστήματος, να στέκεται όρθιος ανάμεσα σε αραιή βλάστηση και χαμηλά δεντράκια. «Με λένε Ραφαήλ» μου είπε και δείχνοντάς μου με το χέρι του μια βραχώδη σπηλιά στο πλάι του, συνέχισε «Εδώ είναι το σπίτι μου. Θυμήσου, κάποια στιγμή θα με χρειαστείς. Να θυμάσαι το Όνομά μου!». Ξύπνησα! «Ραφαήλ;» αναρωτήθηκα. Δεν ξέρω κανέναν Άγιο ονόματι Ραφαήλ. Μη θέλοντας να ξεχάσω το όνομά του, το σημείωσα στο περιοδικό που διάβαζα πριν αποκοιμηθώ. Ύστερα συνέχισα τον μεσημεριανό μου ύπνο, μην ξέροντας πόσο σπουδαίο ρόλο θα έπαιζε αυτό το όνειρο λίγες μέρες αργότερα. Όταν λοιπόν ξύπνησα, ρώτησα τη μητέρα μου, αν ήξερε κάποιον Άγιο με αυτό το όνομα. «Όχι» ήταν η απάντηση.

Οι μέρες πέρασαν και οι διακοπές τελείωσαν. Επιστρέψαμε στο σπίτι μας, στη Ν. Μάκρη. Όλα πήραν τον καθημερινό τους ρυθμό. Ωσπου μια μέρα, ξαφνικά ο μικρός μας γιος (ήταν τότε 9 μηνών) παίζοντας στο πάρκο του, έπεσε στο πλάι ανάμεσα στα παιχνίδια του. Έμοιαζε να πεθαίνει. Μελανιασμένος, μούσκεμα από τον ιδρώτα, ανοιγόκλεινε το στοματάκι του σαν το πουλάκι που αφήνει την τελευταία του πνοή. Αμέσως, το μετέφερα στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί διέγνωσαν απώλεια αισθήσεων. Πιθανόν, είπαν, έβαλε κάποιο παιχνιδάκι στο στόμα του που του έφραξε για λίγο την αναπνοή. Τίποτε σπουδαίο. Έτσι επιστρέψαμε σπίτι. Όμως την ίδια ημέρα το ξανάπαθε για δεύτερη και τρίτη και τέταρτη φορά. Οπότε νοσηλεύτηκε για αρκετό χρονικό διάστημα στο νοσοκομείο Παίδων. Οι γιατροί μετά από πολλές εξετάσεις, διέγνωσαν κάποιο πρόβλημα στον εγκέφαλο. Πρόβλημα που θα το ακολουθούσε για την υπόλοιπη ζωή του.

Πάνω, όμως, από την ιατρική διάγνωση και πέρα από την φαρμακευτική θεραπεία, στέκεται ψηλότερα η θρησκεία μας με όλους τους Αγίους της. Έτσι, λοιπόν, μέσα στη στενοχώρια μου και τη θλίψη μου, εκεί που νόμισα πως η ζωή μου μαύρισε και πως η χαρά από την οικογένειά μου χάθηκε για πάντα, άνοιξε η πόρτα του θαλάμου και μπήκε μέσα μια ηλικιωμένη γυναίκα που πουλούσε εικονίσματα Αγίων, για να ζήσει. Μέσα από τη μεγάλη τσάντα με τα εικονίσματα, επέλεξε τυχαία και

μου πρότεινε ένα εικόνισμα. Ήταν αυτό του Αγίου Ραφαήλ. «Πάρε, παιδάκι μου, αυτή την εικονίτσα» μου είπε, «κι' ο Άγιος Ραφαήλ θα κάνει καλά το παιδάκι σου». Τότε θυμήθηκα το όνειρο που είχα δει. Την ίδια ημέρα πήρα κι' ένα τηλεφώνημα από παιδίατρο, συγγενικό πρόσωπο, ο οποίος μου είπε: «Εκεί που εμείς οι γιατροί σταματάμε, συνεχίζουν οι Άγιοι. Αύριο θα φύγει η πεθερά μου, θα πάει για ένα δικό μας τάμα στον Άγιο Ραφαήλ, στη Μυτιλήνη και θα ανάψει μια λαμπάδα και για το μωρό». Τότε κατάλαβα πως δεν ήμουνα μόνη και αβοήθητη όπως νόμιζα. Και πως το θαύμα δεν θα αργούσε να γίνει, καθώς ο Άγιος Ραφαήλ με τα δύο αυτά περιστατικά μου υπενθύμιζε το όνειρό μου και με οδηγούσε σε Εκείνον. Μέρα νύχτα, λοιπόν, παρακαλούσα τον Άγιο Ραφαήλ να γιατρέψει το παιδάκι μου «Άγιε μου Ραφαήλ, προσευχόμουν, βοήθησέ μας, μη μας αφήνεις αβοήθητους να σηκώσουμε τέτοιο Σταυρό». Ύστερα σκεπτόμουν ότι τα βάσανα είναι για όλους τους ανθρώπους ... «Εσύ ξέρεις, Άγιε Ραφαήλ, εσύ θα μας οδηγήσεις. Αν νομίζεις πως αυτό είναι το θέλημα του Θεού μας, κάνε μας να νοιώσουμε ελαφρύτερο το Σταυρό μας».

Οι ημέρες περνούσαν. Οι γιατροί είχαν βγάλει το συμπέρασμά τους. Οι κρίσεις του παιδιού έμοιαζαν επιληπτικές. Η φαρμακευτική αγωγή που δόθηκε στο παιδί, ήταν αγωγή για επιληψία. Όμως, ο Άγιος Ραφαήλ είχε κάνει το θαύμα Του, διότι στο κέντρο επιληψίας οι νέες εξετάσεις που έγιναν στον εγκέφαλο του μωρού δεν έδειξαν καμία απολύτως βλάβη.

Τις επόμενες ημέρες επισκεφθήκαμε την Παναγία της Τήνου, προκειμένου να ανάψουμε μια λαμπάδα για την υγεία του παιδιού και να την ευχαριστήσουμε για το μεγάλο δώρο που μας είχε χαρίσει με τη Μεσιτεία Της. Στο δρόμο, λοιπόν, προς την Χάρη Της, μας πλησίασε ένα μικρό αγοράκι. «Κυρία» μου είπε, «ξέρετε πως με λένε;». «Πώς σε λένε αγοράκι μου;» αποκρίθηκα. «Ραφαήλ, κυρία» μου είπε και χάθηκε μέσα στον κόσμο. Χάθηκε ανάμεσα στον κόσμο; Ή εξαφανίστηκε σαν άγγελος;(!) Αυτό δεν μπόρεσα να το καταλάβω. Όμως, για μένα εκείνη τη στιγμή μου φάνηκε σαν άγγελος Κυρίου που μου έλεγε «Ο Άγιος Ραφαήλ είναι που έσωσε το παιδί σου, Εκείνον πρέπει να ευχαριστήσεις». Και πράγματι, ο Άγιος Ραφαήλ μας έκανε μεγάλο θαύμα. Οι μήνες πέρασαν και όλες οι ιατρικές εξετάσεις απέκλιναν όλο και περισσότερο από τις πρώτες και τελικά το παιδί μεγάλωσε χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα υγείας.

Εμείς ευχαριστούσαμε τον Άγιο Ραφαήλ που μας το χάρισε γερό και σιδερένιο. Και όλα αυτά τα χρόνια επισκεπτόμαστε κάθε εκκλησία που φιλοξενούσε Ιερά Λείψανα του Αγίου για προσκύνημα. Πέρασαν έτσι δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια. Κάποια ημέρα προσέξαμε στο δρόμο μια αφίσα που καλούσε τους πιστούς για την Εορτή του Αγίου Ραφαήλ, στο Άνω Σούλι του Μαραθώνα. Που να φανταζόμασταν πως ο Άγιος που είχε φέρει ξανά τη χαρά στο σπίτι μας βρισκόταν όλα αυτά τα χρόνια τόσο κοντά μας. Η μεγαλύτερη όμως έκπληξή μου ήταν πως επισκεπτόμενη για πρώτη φορά τη Μονή του Αγίου Ραφαήλ στο Άνω Σούλι, ανακάλυψα ότι το σημείο που είναι χτισμένη είναι ακριβώς το ίδιο σημείο που μου είχε υποδείξει ο Άγιος

Ραφαήλ στον ύπνο μου, πριν από δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια, λέγοντάς μου ότι «εδώ είναι το σπίτι μου». Επισκεπτόμουν για πρώτη φορά τη Μονή, αλλά ήταν σαν να την ήξερα χρόνια.

Ας είναι δοξασμένο το Όνομά Του, που με αξίωσε ύστερα από τόσα χρόνια να βρω και να βρεθώ στο «σπίτι του», και να προσκυνώ την Χάρη Του! Ας έχει όλο τον κόσμο στη Σκέπη Του!

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr